

มนุษย์คนแรกที่รอดชีวิตจากโรคพิษสุนัขบ้า

แปลและเรียบเรียงโดย

รัตนะ อนุยะวงษ์

กรมปศุสัตว์

คำนำ

เนื่องจากโรคพิษสุนัขบ้าเป็นโรคติดต่ออย่างร้ายแรง ทำลายชีวิตสัตว์และมนุษย์มาแล้วเป็นจำนวนมาก และเป็นที่น่าทราบนักโดยทั่วไปในวงการสัตวแพทย์ว่า ถ้าสัตว์หรือมนุษย์ติดโรคนี้เริ่มแสดงอาการป่วยแล้ว ไม่มีทางรักษาให้รอดชีวิตได้เลย เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์รายแรกในประวัติศาสตร์การแพทย์ที่มนุษย์ติดโรคพิษสุนัขบ้าและแสดงอาการป่วยแล้ว แต่ด้วยความสามารถและความเสียสละในวิชาชีพของนายสัตวแพทย์ และนายแพทย์รวม 5 ท่าน เด็กผู้ชายคนหนึ่งจึงรอดตายจากโรคดังกล่าวมาได้ ข้าพเจ้าแปลเรื่องนี้มาจากนิตยสารรีดเดอร์สไดเจสต์ประจำเดือนมกราคม 2515 และเรียบเรียงนำมาลงในสัตวแพทย์สารกเพื่อให้บรรดาเพื่อนสัตวแพทย์ที่อยู่ในต่างจังหวัด ซึ่งไม่สามารถจะหาซื้อนิตยสารดังกล่าวได้อ่านเพื่อเสริมความรู้เกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า ซึ่งอาชีพสัตวแพทย์กับสุนัขยังคงพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันตลอดไปตราบเท่าที่โลกนี้ยังไม่ดับสูญ

เหตุการณ์สำคัญของเรื่องนี้เริ่มต้นในครอบครัวเกษตรกรในชนบทแห่งหนึ่ง ที่เมืองรีดฟอร์ด ซึ่งตั้งอยู่แถบตะวันตกของมลรัฐโอไฮโอในสหรัฐอเมริกา ครอบครัวนั้นมხო訴กล่าว

“เว็ลเลอร์” พ่อบ้านชื่อ นิค ภรรยาชื่อ เวอร์น่า มีบุตรสองคน ๆ โตเป็นชายอายุ 6 ขวบ
 ชื่อ แมททิว คนเล็กเป็นหญิงอายุ 4 ขวบ ชื่อ วาเลอรี บ้านที่อยู่เป็นเรือนแบบชนบท
 อเมริกันสองชนซึ่งเป็นมรดกตกทอดมาจากปู่ของนิค ครอบครัวนี้ดำเนินชีวิตอย่างสงบสุข
 แบบชนบทอเมริกันธรรมดาตลอดมา จนกระทั่งในคืนวันที่ 10 ตุลาคม 2513 เวลาประมาณ
 22.00 น. ปรากฏว่ามีเสียงร้อง 2 ครั้งดังมาจากห้องนอนของเด็กซึ่งอยู่บนชั้นสองของบ้านพัก
 เวอร์น่าผู้ภรรยาได้วิ่งขึ้นไปดูที่ห้องนอนซึ่งเป็นที่มาของเสียง ปรากฏว่าเป็นห้องของแมททิว
 จึงเข้าไปดูก็พบวัตถุมนุษย์นอนอยู่ที่ปลายหัวแม่มือซ้ายของแมททิว เวอร์น่าจึงตะโกนเรียก
 สามี่ เมื่อนิคได้ยินเสียงภรรยาเรียกก็โตะบวงขนบนโต๊ะไปโดยเร็ว แล้วก็ตรงเข้าไปใช้มือตะปบ
 วัตถุนั้นดึงออกจากปลายหัวแม่มือของบุตรชายแล้วก็เอาไว้ ปรากฏว่าวัตถุที่ติดมือออกมา
 คือคางคางตัวเล็ก ๆ ส่นาตาลซึ่งพยายามดิ้นรนเอาปากสีชมพูงับอยู่ไปมาตลอดเวลา นิคเคย
 ทราบมาก่อนว่า คางคางอาจเป็นสื่อนำโรคพิษสุนัขบ้าติดต่ออย่างสัตว์อื่นได้จึงนำเอาคางคาง
 ขังใส่ไหไว้ ส่วนเวอร์น่าก็ได้ชำระบาดแผลที่ปลายหัวแม่มือให้แมททิวแล้วราดด้วยแอลกอฮอล์
 จากนั้นจึงนำบุตรชายกลับไปนอนต่อ วันรุ่งขึ้นนิคได้นำคางคางไปให้สัตวแพทย์ทำ
 การตรวจ ซึ่งสัตวแพทย์ได้ส่งคางคางนั้นไปยังห้องวิทยาศาสตร์ของศูนย์สาธารณสุขประจำ
 มลรัฐที่เมืองโคลัมเบีย ส่วนแมททิวก็ได้พาไปหาแพทย์ประจำครอบครัวเพื่อตรวจรักษา นาย
 แพทย์ได้ตัดสินใจที่จะระงับการฉีควัคซีนป้องกันพิษสุนัขบ้าจำนวน 14 เข็มแก่แมททิวไว้ก่อน
 จนกว่าจะรู้แน่ชัดว่าคางคางเป็นโรคพิษสุนัขบ้า เพราะการฉีควัคซีนจะทำความเจ็บปวดและอาจ
 เป็นอันตรายแก่แมททิว อีก 4 วันต่อมาจึงได้รับผลการตรวจสอบของคางคาง ปรากฏว่าพบ
 เชื้อโรคพิษสุนัขบ้าแล้วแมททิวก็ได้รับการฉีควัคซีนทันที สำหรับคนไข้รายนี้ นายแพทย์ไม่มี
 ความวิตกแต่อย่างใด เพราะปรากฏว่าคนอเมริกันหลายพันคนที่ได้รับการฉีควัคซีนป้องกัน
 โรคพิษสุนัขบ้าในป็นัน วัคซีนได้ให้ความคุ้มครองเกือบทุกรายยกเว้น 2 รายเท่านั้นที่ติดโรค
 ตาย แมททิวได้รับการฉีควัคซีนทุกวันเรื่อยมาจนกระทั่งเกือบครบเข็มสุดท้าย เวอร์น่าสังเกต

ว่าแมททิวเข้านอนแต่หัวค่ำ ซึ่งตามปกติเขาเข้านอนเวลา 20.30 น. และในวันศุกร์ที่ 30 ตุลาคม 2513 ก่อนหน้าวันฮาโลวีนหนึ่งวัน แมททิวบ่นว่าเขารู้สึกไม่ค่อยสบาย และในวันเสาร์นายแพทย์วินิจฉัยอาการป่วยของเขาว่าเป็นไข้หวัดใหญ่ จึงได้ส่งยาปฏิชีวนะให้คนไข้

ในวันอังคารต่อมาแมททิวมีไข้สูง 104.6° ฟ เขาบ่นว่าคอแข็งเกร็ง และเขาถูกนำไปพบกับนายแพทย์อีก คราวนี้นายแพทย์เริ่มสงสัยในอาการป่วยของแมททิวเกี่ยวกับอาการคอแข็งเกร็ง จึงได้โทรศัพท์ไปปรึกษากับนายแพทย์สเตคชุตผู้เชี่ยวชาญทางกุมารเวชที่เมืองลัมา นายแพทย์ทั้งสองมีความเห็นตรงกันว่าอาการป่วยของแมททิวอาจเนื่องมาจากการแพ้วัคซีน เพื่อความไม่ประมาท น.พ. สเตคชุต ได้แนะนำให้ส่งคนไข้รายนี้เข้ารับรักษาในห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลเซนต์ตาที่เมืองลัมา ที่โรงพยาบาลเซนต์ตา น.พ. สเตคชุตรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยที่ตรวจพบว่าแมททิวมีไข้สูง หายใจถี่ และชีพจรเต้นเร็ว ซึ่งเป็นอาการป่วยของโรคติดต่อ ส่วนหู จมูกและคอ ยังเป็นปกติ นายแพทย์ได้จับศีรษะคนไข้เคลื่อนไหวไปมาก็เห็นเป็นปกติจึงไม่คิดว่ามีอาการคอแข็งเกร็ง ได้ตรวจสอบความไวของประสาทก็ยังเป็นปกติคืออยู่ น.พ. สเตคชุตคิดว่าแมททิวเป็นไข้หวัดใหญ่จึงได้บอกแม่ของเด็กให้ทราบแล้วได้กล่าวเพิ่มเติมว่าอาจมีอาการแพ้วัคซีนปนอยู่ด้วย แต่ในใจจริงนั้นก็ยังไม่สงสัยว่าโรคพิษสุนัขบ้าอาจมีส่วนอยู่ด้วย เมื่อได้บันทึกส่งยาปฏิชีวนะรักษาไข้หวัดใหญ่ลงในบัตรประจำตัวคนไข้แล้วได้เขียนต่อท้ายไปว่า "ถึงแม้จะไม่ใช่โรคพิษสุนัขบ้าก็ตามขอแนะนำให้ระวังคนไข้กัด"

น.พ. สเตคชุตหัวร่อกับตนเองหลังจากเขียนบันทึกดังกล่าวแล้ว เพราะโอกาสที่แมททิวจะติดโรคพิษสุนัขบ้ามีเปอร์เซ็นต์น้อยมาก ประชาชนอเมริกันถูกสัตว์กัดปีละประมาณ 100,000 คน เพียง 20,000 คน ได้รับการรักษาโรคนี้ และภายใน 20 ปี ระหว่างปี 2493 ถึง 2512 คน อเมริกันเพียง 138 คน ที่ได้รับและไม่ได้รับ การฉีดวัคซีนติดโรคพิษสุนัขบ้าตาย และตั้งแต่เริ่มต้นประวัติศาสตร์การแพทย์ปรากฏว่าโรคพิษสุนัขบ้าไม่มีทางรักษาให้หายได้เลย

แม่ทิวเข้าโรงพยาบาลเมื่อวันอังคารที่ 3 พฤศจิกายน 2513 และในวันที่ 10 พฤศจิกายน 2513 เป็นเวลา 1 อาทิตย์หลังจากเข้าโรงพยาบาลและเท่ากับ 1 เดือนหลังจากถูกค้างคาวกัด อาการป่วยของเขาคัดเข้าอยู่ในเกณฑ์ที่เป็นที่พอใจของ น.พ. สเตคชุตซึ่งได้ตัดศัลยกรรมออกเดินทางไปประชุมวิชาการแพทย์ที่มลรัฐฟลอริดา ก่อนออกเดินทางได้ปรึกษากับ น.พ. ไวส์ผู้เชี่ยวชาญทางกุมารเวช ผู้ร่วมงานในสถาบันเดียวกันและมีความเห็นตรงกันว่า ถ้าอาการของแม่ทิวดีขึ้นเรื่อย ๆ ไป ก็จะอนุญาตให้กลับบ้านได้ในปลายสัปดาห์นี้ ในวันที่ น.พ. ไวส์ ได้ทำการตรวจแม่ทิวอีกตามปกติปรากฏว่าคนไข้มีอาการดีขึ้น แต่มีก่วงนอนและนอนหลับเป็นครั้งเป็นคราวอยู่บ่อย ๆ อาการง่วงนอนไม่เป็นข้อนำวิตกแต่อย่างใด เพราะคนที่กำลังพ้นจากป่วยย่อมต้องการนอนหลับพักผ่อนเป็นธรรมดา วันพฤหัสบดี น.พ. ไวส์ ได้ทำการตรวจแม่ทิวอย่างเคย คราวนี้ น.พ. ไวส์ รู้สึกไม่สบายใจนักกับอาการที่เขาตรวจพบ เพราะปรากฏว่าแม่ทิวใช้เวลาอนนานเกินไปและมีอาการคอแข็งเกร็งมาสมทบอีกด้วย น.พ. ไวส์ จึงสั่งให้ทำการตรวจน้ำในช่องไขสันหลัง ผลปรากฏว่าพบเม็ดโลหิตขาวเพิ่มมากผิดปกติ ซึ่งแสดงว่าระบบประสาทได้รับการระคายเคืองและการแพ้วัคซีนก็ไม่เคยแสดงอาการยาวนานเช่นนั้น น.พ. ไวส์ จึงคิดว่าแม่ทิวอาจได้รับเชื้อไวรัสบางชนิดที่เป็นอันตรายต่อระบบประสาท แต่เชื้อโรคพิษสุนัขบ้ามิได้รับการพิจารณาเข้าในข่ายอันเป็นสาเหตุนี้ด้วย วันศุกร์อาการของแม่ทิวยังทรงอยู่ตามเดิม มีไข้อย่างอ่อนแต่มีกลับบ่อย ๆ เมื่อปลุกให้ตื่นก็รู้สึกตัวเร็ว และสมองยังทำงานเป็นปกติซึ่งไม่แสดงอาการของโรคพิษสุนัขบ้าแต่อย่างใด แล้วต่อมาในวันเสาร์ตอนเช้าการคาดคะเนในอาการป่วยของแม่ทิวได้พังทลายโดยสิ้นเชิง แม่ทิวซึ่งพูดตอบคำซักถามของนายแพทย์เมื่อคืนวันศุกร์ ได้เป็นปกติกลับพูดอ้อแอ้ และภายในหนึ่งชั่วโมงต่อมาพูดไม่ได้เลย น.พ. ไวส์ ได้ใช้เวลาตรวจอาการป่วยของแม่ทิวประมาณหนึ่งชั่วโมงเศษ จึงวินิจฉัยว่าเป็นอาการของโรคพิษสุนัขบ้า และจากผลการตรวจเลือด ของแม่ทิว จึงเป็นการยืนยันว่าเป็นโรค พิษสุนัขบ้า รอยเปอร์เซ็นต์

ในระหว่างนั้นแม่ทิวยังคงนอนแบบครึ่งหลับครึ่งโคม่าตลอดมา น.พ. ไวส์จึงได้โทรศัพท์

ปรึกษากับนายแพทย์สามนายเกี่ยวกับโรคนี้ที่ศูนย์ โรคติดต่อที่เมืองแอตแลนต้า มลรัฐจอร์เจีย
ผลปรากฏว่ามีนายแพทย์ผู้ชำนาญเกี่ยวกับโรคภายใน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางโรคพิษสุนัขบ้า

ประจำศูนย์ ๆ หนึ่งท่านชื่อ แอทวิก อายุ 29 ปี นายแพทย์ผู้นี้มีความเชื่อตรงกันข้ามกับ
ทฤษฎีเกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้าในปัจจุบัน โดยเชื่อว่าโรคนี้นั้นมีทางรักษาได้และมีความประสงค์
อย่างแรงกล้าที่จะพบและทำการรักษาคนไข้แบบที่แม่ทิวกำลังเป็นอยู่ และในตอนค่ำวัน

เสาร์เวลาประมาณ 22.30 น. น.พ. แอทวิกได้เดินทางมาถึงโรงพยาบาลเซเนรีต้า นาง
เวอร์น่าได้กล่าวถึงคืนอันมีตมนต์นั้นว่า “เขาเป็นผู้ที่ให้ความหวังแก่เราและเขาได้กล่าว

ยืนยันว่าแม่ทิวมีโอกาสทุก ๆ ทางที่จะรอดชีวิตต่อไปได้” ส่วน น.พ. ไวส์กล่าวว่า “ผมยังไม่
เชื่อมั่นนักในโอกาสรอดของแม่ทิว ผมตระหนักดีในประวัติการเสียชีวิตอันน่าสยดสยอง
ของโรคนี้” นายแพทย์ทั้งสองได้ร่วมกันรักษาแม่ทิวอยู่ตลอดคืนจนถึงรุ่งเช้า น.พ. แอทวิก

ได้บอกกับ น.พ. ไวส์ว่า “คนไข้ที่ติดโรคพิษสุนัขบ้ามีได้ตายเนื่องจากพิษโรคสุนัขบ้าแต่อย่าง
เดียว แต่โรคแทรกอื่น ๆ เป็นสาเหตุของการตายด้วย โรคพิษสุนัขบ้าทำลายระบบประสาท
โดยเฉพาะแก่สมองซึ่งทำให้เกิดการอักเสบและทำอันตรายต่อปอดและหัวใจและร้ายที่สุด คือ

ระบบหายใจในคนไข้ที่ติดโรคพิษสุนัขบ้าทุก ๆ ราย ที่ได้เคยศึกษามาแล้วปรากฏว่าคนไข้
ได้เสียชีวิตเนื่องจากระบบหายใจไม่ทำงาน อุปสรรคสำคัญเกี่ยวกับโรคนี้คืออาการของโรค
แทรกต่าง ๆ มักจะประดังขบวนมาพร้อม ๆ กัน ถ้าอาการเหล่านี้ได้รับการบำบัดและรักษา

ทันทีที่พอจะมีทางช่วยชีวิตแม่ทิวไว้ได้ นายแพทย์ทั้งสองได้ร่วมกันเขียนรายชื่ออาการโรค
แทรกต่าง ๆ อาการที่อาจเกิดขึ้นกับแม่ทิวและกำหนดวิธีรักษา อาการโรคแทรกแต่ละโรค
ไว้ตลอดจนเตรียมเครื่องมือสำหรับรักษา อาการโรคแทรกดังกล่าวเพื่อหยิบใช้ได้ทันที ข้อ
สำคัญที่สุดที่นายแพทย์ทั้งสองได้ตกลงกันไว้คือ “อย่าได้ลงเลิใจโดยเด็ดขาด”

แม่ทิวได้ถูกนำตัวเข้าไปรักษาในห้องคนไข้จัดเฉพาะ และเอาเครื่องวัดการทำ
งานของหัวใจมาทาบติดแนบหน้าอกของคนไข้ จัดนายแพทย์นั่งประจำข้างเตียงคนไข้ตลอด

เวลาหนึ่งคน และอีกหนึ่งคนอยู่ใกล้บริเวณนั้นพร้อมที่จะเรียกใช้ได้ทันทีตลอดเวลา น.พ. ไวส์ กล่าวว่า เราเริ่มวิธีการตรวจแบบตรวจควบสองครั้งโดยให้ น.พ. แสทวิกทำการตรวจก่อนต่อมา น.พ. ไวส์ทำการตรวจซ้ำต่างหากอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำผลการตรวจของทั้งสองครั้งมาเปรียบเทียบกันซึ่งเราเชื่อว่าเป็นการตัดข้อผิดพลาดลงได้มาก” ในขณะที่แมททิวยังคงนอนแบบครึ่งหลับครึ่งโคม่า โดยใช้เวลานอนเกินครึ่งวัน คนไข้กำลังตกอยู่ในระยะสงบซึ่งเป็นอาการขบวักถูต ตามปกติคนไข้ที่ติดโรคพิษสุนัขบ้าหนึ่งในสองรายต้องเสียชีวิต น.พ. ไวส์กล่าวว่า “เรามีความกังวลมากขงในระหว่างเฝ้าดูว่าอาการขบวักถูต จะปรากฏขึ้นเมื่อใด เราได้คอยกันมาตลอดวันอาทิตย์จนถึงวันจันทร์ซึ่งประจวบกับถึงกำหนดการกลับถึงโรงพยาบาลของ น.พ. สเตคชูดจึงทำให้สถานการณ์ค่อยแจ่มใสขึ้นมาก และแล้วในคืนวันจันทร์นั้นเองอาการขบวักถูตก็ปรากฏขึ้นอย่างกะทันหัน โดยสิ่งที่ไม่คาดฝันมาตลใจให้นายแพทย์ทั้งสองตัดสินใจว่า จะทำการตรวจอาการของแมททิวเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะออกไปรับประทานอาหารเย็น สิ่งตลใจนั้นเท่ากับได้ช่วยชีวิตแมททิวไว้ จากการตรวจพบว่า การเต้นของหัวใจและลมหายใจขบวักถูตที่แมททิวยังนอนหลับอยู่ ใบหน้าซีด ริมฝีปากเปลี่ยนเป็นสีฟ้าอ่อนแสดงว่าเป็นอาการเริ่มแรกของการขาดลมหายใจ ซึ่งได้ทำลายชีวิตคนไข้มาแล้วหลายราย น.พ. แสทวิกได้บอกพ่อแม่ของแมททิวว่า เด็กต้องการรับการผ่าตัดหลอดเลือดเพื่อใส่ท่อช่วยหายใจ การผ่าตัดในขณะที่แมททิวกำลังอ่อนเพลียเช่นนี้นับว่าเป็นการเสี่ยงอันตรายเหมือนกัน แต่ถ้าไม่รีบทำการผ่าตัดในขณะที่นี้ ในเมื่อยังมีเวลาอยู่ขบวักถูตไปก่อนตรายจะมีมากขึ้น นิคและเวอร์น่าตกลงยินยอมให้แพทย์ทำการผ่าตัดได้ตามประสงค์ แมททิวจึงได้รับการผ่าตัดหลอดเลือดทันที การใส่ท่อหายใจได้รับผลสำเร็จ น.พ. ไวส์กล่าวจากความทรงจำว่า “ผลการแตกต่างเห็นได้ชัดในคืนเดียวกันนี้ ใบหน้าหายซีด ริมฝีปากเปลี่ยนสีขบวักถูตขบวักถูตและลมหายใจได้ลดความถี่ลง เราอยู่ในสภาพคล้ายกับนั่งอยู่บนถังบรรจุหินระเบิด” และเขากล่าวต่อไปอย่างเบา ๆ ว่า “การผ่าตัดครั้งนี้เท่ากับเป็นการตัดสินใจที่สำคัญที่สุดซึ่ง

นำไปสู่ความสำเร็จ แต่เนื่องจากโรคพิษสุนัขบ้า ได้ชื่อว่า เป็นโรคที่ร้ายกาจที่สุดจึงเป็นที่
คาดว่า จะต้องประสบกับอาการที่เลวร้ายต่อไปอีก

พ่อแม่ของแมททิว นายแพทย์ทั้งสามท่าน และพยาบาลพิเศษจำนวนหนึ่งได้เฝ้า
ดูอาการป่วยของแมททิวอย่างใกล้ชิดตลอดวันตลอดคืน ในขณะที่เขาอนหลับเป็นระยะ ๆ
ตลอดอาทิตย์นั้น เขาพูดไม่ได้เขาสามารถใช้ร่างกายซีกซ้ายได้เพียงเล็กน้อยซึ่งเป็นที่ถูก
อ้างความกต ประสิทธิภาพของการประสานงานของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายอยู่ในระดับต่ำ
และเขาไม่สามารถรับประทานอาหารด้วยตนเองได้ ในตอนกลางสัปดาห์นายแพทย์ ได้สังเกตเห็น
เห็นว่ามีมือซ้ายของเขากำเข้าแล้วคลายออกอย่างไม่สม่ำเสมอ ซึ่งนายแพทย์ได้ลงความเห็น
เป็นอาการเริ่มแรกของอาการชักกระตุก แมททิวจึงได้รับยาระงับประสาทวันละ 3 ครั้ง
และต่อมาอาการดังกล่าวก็หยุดหายไป นับว่าอาการชักรวดต้อกขึ้นหนึ่งได้ผ่านพ้นไป อาการ
ป่วยของแมททิวยังทรงตัวอยู่ในปลายสัปดาห์นั้น น.พ. ไวส์จำได้ว่า นายแพทย์ทุกคนยังคง
เคร่งเครียดอยู่กับคนไข้ พวกเราพูดบ่อย ๆ ว่า “การรักษาคนไข้รายนี้ออกจะง่ายและใช้วิธี
รักษาแบบธรรมดาที่สุด พวกเราคิดว่าคนไข้ที่รอดตายจากโรคพิษสุนัขบ้ารายแรกน่าจะมี
บทบาทเข้มข้นมากกว่านี้”

แมททิวเข้ารับรักษาตัวในโรงพยาบาลเป็นเวลา 3 เดือน และเขาเริ่มต้นจากการ
นอนหลับอย่างช้า ๆ และค่อย ๆ กลับพูดจาได้เป็นปกติ พร้อมกับสามารถเคลื่อนไหวส่วน
ต่าง ๆ ของร่างกายได้อย่างเต็ม เมื่อข่าวที่แมททิวมีชัยชนะต่อโรคพิษสุนัขบ้าได้กระจายออก
ไปทำให้พวกนักข่าวหนังสือพิมพ์พากันมาคุ้ยตัวเขา และในวันที่ 27 มกราคม 2514 ซึ่งตรง
กับวันเกิดครบ 7 ปีของแมททิวและในวันที่เขาได้รับอนุญาตให้กลับบ้าน แมททิวจึงได้ร่วม
พิธีสมโภชครั้งใหญ่ที่สุดแก่นักข่าวหนังสือพิมพ์ด้วย น.พ. สเตคชุตเป็นผู้อธิบายถึงอาการ
ป่วยต่าง ๆ ของแมททิวให้ผู้สื่อข่าวฟัง และได้กล่าวว่าแมททิวปราศจากอาการป่วยจากโรค
พิษสุนัขบ้าโดยสิ้นเชิงแล้ว และไม่มีอาการป่วยตกค้างหลงเหลืออยู่เลย เขามีสุขภาพเป็น
ปกติดีเช่นเดียวกับเด็กผู้ชายอายุ 7 ขวบที่แข็งแรงธรรมดา

สิ่งปาฏิหาริย์นี้ ได้สัมฤทธิ์ผลมาได้อย่างไร ก่อนที่ น.พ. แสทวิกจะจากคนไข้รายนี้
 ไป เขาได้กล่าวบรรยายสรุปต่อกลุ่มพยาบาลว่า “เด็กคนนี้ อาจเป็นผู้ให้ความรู้เกี่ยวกับโรค
 พิษสุนัขบ้ามากกว่าความรู้ที่สะสมมาแล้วในช่วงระยะ 2000 ปีสุดท้ายนี้ ถึงกระนั้นการ
 รักษาคนไข้รายนี้ก็ไม่ใช้สิ่งมหัศจรรย์แต่อย่างใด เราไม่ได้ใช้ยาวิเศษรักษาแมททิวแต่ทำ
 การรักษาโดยแก้ปัญหาตามหลักวิชาการแพทยอย่างตรงไปตรงมา และด้วยวิธีการธรรมดา
 เท่านั้น

หมายเหตุ วันฮาโลวีนคือวันพระในคริสต์ศาสนาซึ่งตรงกับวันที่ 31 ตุลาคม